

6. Как трябва да се тълкуват споменатите регламенти, в случай че бъдат заличени местни групи за действие, които до този момент са развивали ефикасно и законно своите дейности? Какво се случва в такъв случай с договорените задължения и придобитите права от местните групи за действие, като се има предвид по-специално общата съвкупност от образувания, засегнати от заличаването?
7. Трябва ли член 62, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1698/2005 на Съвета относно подпомагане на развитието на селските райони от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР) да се тълкува в смисъл, че е допустима и в съответствие с правото разпоредбата, с която държава членка изисква местните групи за действие Leader, които имат правноорганизационната форма на търговско дружество с нестопанска цел, да се преобразуват в сдружения в едногодишен срок, поради това че само правноорганизационната форма на сдружение като социална организация може правилно да гарантира създаването на мрежа от местните сдруженици, като се има предвид, че съгласно действащото унгарско право основната цел на търговското дружество е получаването на печалба и наличието на икономически интереси изключва публичното присвояване и присъединяването на нови сдруженици?

(¹) Регламент (ЕО) № 1698/2005 на Съвета от 20 септември 2005 година относно подпомагане на развитието на селските райони от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР) (ОВ L 277, стр. 1; Специално издание на български език, глава 3, том 66, стр. 101, поправка, ОВ L 206, стр. 23).

(²) Регламент (ЕО) № 1974/2006 на Комисията от 15 декември 2006 година за определянето на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 1698/2005 на Съвета относно подпомагане на развитието на селските райони от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР) (ОВ L 368, стр. 15; Специално издание на български език, глава 3, том 80, стр. 133).

Преюдициално запитване, отправено от Kúria (Унгария) на 21 януари 2013 г. — Árpád Kásler и Hajnalka Káslerné Rábai/OTP Jelzálogbank Zrt.

(Дело C-26/13)

(2013/C 156/28)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Kúria

Страни в главното производство

Иици: Árpád Kásler и Hajnalka Káslerné Rábai

Отговорник: OTP Jelzálogbank Zrt.

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли член 4, параграф 2 от Директива 93/13/ЕИО (¹) на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (наричана по-нататък „Директивата“) да се тълкува в смисъл, че при договор за

заем на сума, изразена в чужда валута, но на практика предоставена в националната парична единица и която потребителят трябва да върне изключително в националната парична единица, договорната клауза относно вида на обменния валутен курс (купува или продава), която не е била индивидуално договорена, може да бъде част от „определянето на основния предмет на договора“?

Ако това не е така, въз основа на втория израз, посочен в член 4, параграф 2 от Директивата, трябва ли разликата между обменния валутен курс купува и обменния валутен курс продава да се схваща като възнаграждение, чието съответствие с предоставената услуга не може да бъде разглеждано от гледна точка на нейния неравноправен характер? В тази връзка има ли някакво значение това дали действително е извършена сделка на обмяна на валута между финансовата организация и потребителя?

2. Ако член 4, параграф 2 от Директивата трябва да се тълкува в смисъл, че националният съд може, независимо от разпоредбите на националното право, да разглежда неравноправния характер на договорните клаузи, на който се позовава посоченият член, когато тези клаузи не са изразени на ясен и разбираем език, трябва ли това последно изискване да се разбира в смисъл, че налага сами по себе си договорните клаузи да са ясни и разбираеми за потребителя от граматическа гледна точка или освен това то налага на същия този потребител да са ясни и разбираеми икономическите причини за включването на договорната клауза и връзката ѝ с другите договорни клаузи?
3. Следва ли член 6, параграф 1 от Директивата и точка 73 от Решение на Съда по дело Banco Español de Crédito, C-618/10 да се тълкуват в смисъл, че националният съд не може да отстрани в полза на потребителя причините за недействителността на неравноправна клауза, включена в общите условия на потребителски договор за заем, като измени или допълни въпросната договорна клауза, ако договорът не би могъл да се изпълни въз основа на клаузите, които остават след премахването на посочената клауза? В това отношение има ли значение обстоятелството, че националното право съдържа нормативна разпоредба, уреждаща въпросния правен въпрос при липсата на недействителната клауза?

(¹) Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (ОВ L 95, стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15р том 2, стр. 273).

Преюдициално запитване, отправено от Tribunale di Napoli (Италия) на 22 февруари 2013 г. — Luigi D’Aniello и др./Poste Italiane SpA

(Дело C-89/13)

(2013/C 156/29)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale di Napoli

Страни в главното производство

Ищец: Luigi D'Aniello и др.

Ответник: Poste Italiane SpA

Преюдициални въпроси

1. Допуска ли принципът на равностойност национална правна уредба, която — в приложение на Директива 1999/70/ЕО ⁽¹⁾ — предвижда в случаите на незаконосъобразно спиране на изпълнението на трудов договор, засегнат от нищожна клауза за срок, различни и значително по-ниски по размер икономически последици в сравнение със случаите на незаконосъобразно спиране на действието на договор по общото гражданско право, съдържащ нищожна клауза за срок?
2. Съответства ли на правото на Съюза — в рамките на неговото прилагане — обстоятелството, че ефективността на санкция предоставя предимство на работодателя нарушител за сметка на претърпелия вреди поради нарушението работник, така че продължителността на производството, макар и необходима, води до пряка вреда за работника в полза на работодателя и факта, че ефикасността на възстановяването на предишното положение намалява пропорционално на увеличаването на продължителността на производството като се стига до почти пълна липса на полза от посоченото възстановяване?
3. В рамките на прилагането на правото на Съюза по смисъла на член 51 от Хартата от Ница, съответства ли на член 47 от Хартата и на член 6 от ЕНПЧ факта, че продължителността на производството, макар и необходима, причинява пряка вреда на работника и предоставя предимство на работодателя, както и факта, че ефикасността на възстановяването на предишното положение намалява пропорционално на увеличаването на продължителността на производството като се стига до почти пълна липса на полза от посоченото възстановяване?
4. С оглед на уточненията, дадени в член 3, параграф 1, буква в) от Директива 2000/78/ЕО ⁽²⁾ и в член 14, параграф 1, буква в) от Директива 2006/54/ЕО ⁽³⁾ включва ли понятието за условията за наемане на работа, изведено в клауза 4 от Директива 1999/70/ЕО, и последиците от незаконосъобразно прекратяване на трудовото правоотношение?
5. При утвърдителен отговор на предходния въпрос могат ли различните последици, които вътрешното право предвижда при незаконосъобразно прекратяване на трудово правоотношение за неопределено време и на срочното трудово правоотношение, да бъдат обосновани по смисъла на клауза 4?
6. Действащите общи принципи на правото на Съюза относно правната сигурност, защитата на оправданите правни очаквания, равенството на страните в процеса, ефективната съдебна защита, правото на независим съд, и по-общо правото на справедлив процес, гарантирани от член 6, параграф 2 от Договора за ЕС (изменен с член 1, параграф 8 от Лисабонския договор и посочен в член 46 от Договора за ЕС) във връзка с член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи и с член 46, член 47 и член 52, параграф 3 от Хартата на основните

права на Европейския съюз, прокламирана в Ница на 7 декември 2000 г., и възпроизведени в Договора от Лисабон, трябва ли да се тълкуват в смисъл, че не допускат приемането от страна на италианската държава, след значителен период от време, на нормативна разпоредба (като член 32, параграф 7 от Закон № 183/10, както е тълкувана от член 1, параграф 13 от Закон № 92/12), която засяга последиците от текущите производства и води до пряка вреда за работника в полза на работодателя, а ефикасността на възстановяването на предишното положение намалява пропорционално на увеличаването на продължителността на производството като се стига до почти пълна липса на полза от посоченото възстановяване?

7. В случай че Съдът не приеме изложените принципи за основни принципи на правото на Европейския съюз за целите на общото им хоризонтално прилагане, от което произтича единствено противоречие на разпоредба като член 32, параграфи 5—7 от Закон № 183/10 (както е тълкувана от член 1, параграф 13 от Закон № 92/2012) на предвидените в Директива 1999/70/ЕО задължения и на Хартата от Ница, дали дружество като ответното трябва да се приеме за държавен орган за целите на прякото вертикално прилагане на правото на Съюза и по-конкретно на клауза 4 от Директива 1999/70/ЕО и на Хартата от Ница?
8. В случай че Съдът на ЕС даде утвърдителен отговор на въпроси 1, 2, 3 или 4 позволява ли принципът на лоялно сътрудничество, в качеството му на основополагащ принцип на Европейския съюз, да не се приложи тълкувателна разпоредба като тази по член 1, параграф 13 от Закон № 92/12, която прави невъзможно спазването на принципите, произтичащи от отговорите на въпроси 1—4?

⁽¹⁾ Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (CEEP) (ОВ L 175, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).

⁽²⁾ Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 г., за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите (ОВ L 303, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 7).

⁽³⁾ Директива 2006/54/ЕО на Парламента и на Съвета от 5 юли 2006 г., за прилагането на принципа на равните възможности и равното третиране на мъжете и жените в областта на заетостта и професиите (преработена) (ОВ L 204, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 8, стр. 262).

Преюдициално запитване, отправено от Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Германия) на 28 февруари 2013 г. — U/Stadt Karlsruhe

(Дело C-101/13)

(2013/C 156/30)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg